

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/52/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1113207581
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Hajdínová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1113207581.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Hajdínovej a členov senátu JUDr. Evy Mészárosovej a JUDr. Silvie Walterovej v právnej veci žalobcu: Centrálny depozitár cenných papierov SR, a.s., Bratislava, ul. 29. augusta č. 1/A, proti žalovanému: T. U. , narodený dňa XX.XX.XXXX, trvale bytom X. - G., o zaplatenie 33,19 € s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 26. februára 2016, č.k. 12 C 345/2015-43, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 26. februára 2016, č.k. 12 C 345/2015-43,
z r u š u j e a v e c m u v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava III. rozsudkom zo dňa 26. februára 2016, č.k. 12 C 345/2015-43, zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa voči žalovanému domáhal zaplatenia 33,19 €, ako aj trov konania, a to titulom poplatku za vedenie účtu za rok 2008. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie tak, že žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil právne ustanoveniami § 5b zákona č. 102/2014 Z.z. o ochrane spotrebiteľa pri predaji tovaru alebo poskytovaní služieb na základe zmluvy uzavretej na diaľku alebo zmluvy uzavretej mimo prevádzkových priestorov predávajúceho a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“), § 52 ods. 2, § 54 ods. 2, § 101 Občianskeho zákonníka. Vecne svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že v prejednávanej veci treba vzťah medzi žalobcom a žalovaným považovať za vzťah spotrebiteľský, na ktorý treba aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, pričom konštatoval premlčanie nároku žalobcu. Súd prvej inštancie konštatoval, že faktúra, ktorou žalobca fakturoval žalovanému poplatok za vedenie účtu sa stala splatnou dňa 28.2.2009, podľa súdu prvej inštancie premlčacia doba uplynula dňa 28.2.2012, pričom žaloba bola podaná na súd dňa 28.2.2013, teda po uplynutí všeobecnej 3-ročnej premlčacej doby. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal, avšak úspešnému žalovanému žiadne trovy nevznikli, preto mu súd prvej inštancie žiadne trovy nepriznal.

2. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, v celom jeho rozsahu, podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Vytýkal súdu prvej inštancie, že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.) a súd nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p.). V odvolaní dôvodil, že nesúhlasí s právnym posúdením uplatneného nároku súdom prvej inštancie. Argumentoval, že žalovaný nie je v danom záväzkovom vzťahu v postavení spotrebiteľa. Žalobca poukázal na zákonné znenie ustanovenia § 2 ods. 1 písm. a/ zákona o ochrane spotrebiteľa účinného v rozhodnom období a zdôraznil, že je potrebné zaoberať sa legálnou definíciou spotrebiteľa, v zmysle ktorej by žalovaný mohol byť spotrebiteľom len v prípade, pokiaľ by nakupoval výrobky alebo požíval služby pre priamu osobnú potrebu seba alebo členov svojej domácnosti. Žalovaný ako majiteľ cenných papierov nespĺňa podmienky konštituované v

zákone o ochrane spotrebiteľa a z dôvodu charakteru práv, ktorými disponuje v dôsledku vlastníctva cenných papierov, z objektívnych príčin ani spíňať nemôže. V ďalšej argumentácii žalobca poukázal na ustanovenie § 2 ods. 1 zákona č. 600/1992 o cenných papieroch (ďalej len „zákon o cenných papieroch“) a uviedol, že žalovaný v danom prípade nenadobudol veci bežnej spotreby, ale rozhodol sa zhodnocovať svoje finančné prostriedky investíciou na kapitálovom trhu nadobudnutím cenných papierov. Žalobca argumentoval, že je zrejmé, že žalovaný, ako každý majiteľ cenných papierov, týmito disponoval za účelom dosiahnutia zisku, a teda zvyšovania svojho majetku. Žalovaný, ako majiteľ cenných papierov, je povinný rovnako ako každý iný subjekt práva znášať príslušné náklady, ktorými sú predovšetkým poplatky za vedenie účtu majiteľa cenných papierov. Žalobca zdôraznil, že neexistuje iné ako obchodnoprávne využitie cenných papierov a teda žalovanému v žiadnom prípade nemožno priznať status spotrebiteľa. Právnu úpravu medzi žalobcom a žalovaným priamo obsahuje zákon o cenných papieroch v ustanovení § 105 ods. 5 a napriek absencii výslovného zákonného určenia rozhodného predpisu, ktorým sa spravujú vzťahy súvisiace s vedením účtu majiteľa medzi centrálnym depozitárom a klientmi, má žalobca za to, že tieto právne vzťahy sa spravujú zákonom o cenných papieroch a v neupravených otázkach Obchodným zákonníkom. Ustanovenie § 104 ods. 1 zákona o cenných papieroch vymedzuje, kto môže byť členom centrálného depozitára. Vlastníctvo k cenným papierom možno nadobudnúť či už v rámci podnikateľskej činnosti, alebo aj mimo nej. Žalobca argumentuje, že zákon v uvedenom ustanovení nerozlišuje majiteľov v závislosti od ich výkonu podnikateľskej činnosti a majiteľov účtov - fyzické osoby - nepodnikateľov. Vzhľadom na uvedené potom argumentuje žalobca, že rovnaký právny vzťah - vedenie účtu majiteľa, nemožno posudzovať raz podľa Obchodného zákonníka a druhýkrát podľa Občianskeho zákonníka, pokiaľ by v takomto vzťahu vystupovala fyzická osoba - nepodnikateľ. Žalobca uviedol, že v zmysle právnej úpravy účinnej v čase zriadenia účtu žalovaného sa právny vzťah v súvislosti s vedením účtu výslovne spravoval ustanoveniami zákona o cenných papieroch a Obchodným zákonníkom. Tento právny vzťah sa po zmene právnej úpravy ďalej spravuje ustanoveniami zákona o cenných papieroch v zmysle ustanovenia § 161 zákona o cenných papieroch a taktiež s poukazom na ustanovenie § 261 ods. 5 písm. c/ Obchodného zákonníka. Úprava obchodnoprávných vzťahov podľa ustanovenia § 261 Obchodného zákonníka umožňuje, aby za určitých okolností bol účastníkom obchodnoprávných vzťahov aj subjekt, ktorý nie je podnikateľom. Z tejto argumentácie potom žalobca vyvodzuje jednoznačný záver, že predmetný právny vzťah nemá povahu spotrebiteľského vzťahu a použitie občianskoprávnej premlčacej doby v tomto vzťahu nemá oporu v zákone, ani v judikatúre všeobecných súdov. V tejto súvislosti je taktiež nevyhnutné vziať na zreteľ kogentné ustanovenie § 263 ods. 1 Obchodného zákonníka a pokiaľ v zmysle ustanovenia § 261 a § 263 ods. 1 Obchodného zákonníka zákon konštituuje tento vzťah ako absolútny obchodný záväzkový vzťah, v takomto prípade je aplikácia Občianskeho zákonníka vylúčená. Rovnako ustanovenie § 397 Obchodného zákonníka, podľa ktorého je premlčacia doba obchodnoprávných vzťahov štvorročná, je kogentné ustanovenie, nie je teda možné ignorovať ho a aplikovať iný zákon, v tomto prípade Občiansky zákonník. Žalobca v ďalšom na podporu svojich argumentov poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 32 Cdo 3337/2010 zo dňa 24.7.2012 (R 135/2012), ktorý dospel k záveru, že ustanovenia Občianskeho zákonníka o premlčaní nemožno považovať za ustanovenia smerujúce k ochrane spotrebiteľa. Na základe uvedeného potom žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že uloží žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 33,19 € a nahradiť trovy prvoinštančného, ako aj odvolacieho konania. Alternatívne odvolateľ navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu do prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4. Odvolací súd, s poukazom na § 470 ods. 1, ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z., Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) účinného od 1.7.2016, preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie v medziach odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie bolo potrebné zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 C.s.p.).

5. Žalobca sa voči žalovanému domáhal zaplata sumy 33,19 € titulom poplatku za vedenie účtu majiteľa cenných papierov. Súd prvej inštancie, vychádzajúc z listinných dôkazov založených v spise, ustálil, že vzťah medzi žalobcom a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským a postupujúc podľa § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa žalobu zamietol, keď z úradnej povinnosti prihliadol na premlčanie žalovaného nároku. Ďalšie dokazovanie súd prvej inštancie už nevykonával.

6. Dňa 27.9.2018 bol v Zbierke zákonov (v č. 98/2018) uverejnený Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, č. 271/2018 Z.z., podľa ktorého ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Dňom vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky stráca ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov účinnosť. Ak Národná rada Slovenskej republiky neuvedie ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov do súladu s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, stráca po šiestich mesiacoch od vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky platnosť.

7. Vzhľadom k tomu, že v čase rozhodovania odvolacieho súdu o odvolaní žalobcu ustanovenie § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého súd prvej inštancie postupoval pri rozhodnutí vo veci samej, konštatujúc premlčanie uplatnenej pohľadávky, nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, bolo potrebné rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Úlohou súdu prvej inštancie bude opätovne právne posúdiť povahu vzťahu medzi žalobcom a žalovaným a pokiaľ ide o dôvodnosť žalovanej pohľadávky a jej výšku, vykonať dokazovanie navrhnuté stranami sporu a opätovne rozhodnúť o žalobnom návrhu.

8. K právnomu posúdeniu vzťahu medzi žalobcom a žalovaným odvolací súd uvádza nasledovné. Ako vyplýva z podania žalobcu zo dňa 5.10.2015 (č.l. 27 a nasl. spisu) žalovaný sa stal majiteľom zaknihovaných cenných papierov na základe kupónovej privatizácie v roku 1993, v dôsledku čoho vznikla v zmysle ustanovenia § 56 ods. 1 písm. a/, v spojení s ustanovením § 57 a § 58 ods. 1 zákona č. 600/1992 Zb. o cenných papieroch (účinného do 31.12.2001) žalobcovi (v tom čase Stredisko cenných papierov SR) povinnosť zriadiť žalovanému, ako majiteľovi cenných papierov, osobitný účet majiteľa cenných papierov. Vedenie účtu Strediskom cenných papierov bolo do 1.5.2007 pre majiteľov cenných papierov bezplatné. Poplatky za vedenie účtu neboli zavedené ani po nadobudnutí účinnosti zákona č. 566/2001 Z.z. o cenných papieroch a investičných službách (ďalej len „ZoCPaIS“), ktorý zrušil a nahradil pôvodný zákon č. 600/1992 Zb. o cenných papieroch a aj podľa ktorého viedol naďalej žalobca žalovanému účet majiteľa cenných papierov podľa ustanovenia § 105 a § 99 ods. 3 písm. b/ tohto zákona. Až na základe novely zákona č. 566/2001 Z.z. o cenných papieroch účinnnej od 1.5.2007 zákonodarca zaviedol spoplatnenie vedenia účtu majiteľa zaknihovaných cenných papierov v zmysle ustanovenia § 99 ods. 8 ZoCPaIS, pričom odplata bola určená cenníkom žalobcu, v súlade s ktorým následne aj žalobca vyfaktoval žalovanému, ako majiteľovi cenných papierov, faktúru za rok 2008 v sume 33,19 € so splatnosťou 28.2.2009, ktorý nárok je predmetom sporu.

9. Rozhodovacia prax slovenských súdov prvej inštancie ako aj odvolacích, je v otázke právneho posúdenia povahy vzťahu medzi žalobcom a žalovaným a z toho plynúce posúdenie premlčania žalovaného nároku nejednotná. Preto žalobca podal na Ústavný súd Slovenskej republiky sťažnosť, predmetom ktorej bolo porušenie jeho ústavných práv z dôvodu, že prvoinštančné, ako aj odvolacie, súdy zúčastnené na rozhodovaní o jeho návrhoch, ktorými sa proti žalovaným - fyzickým osobám - domáhal zaplata poplatku za vedenie účtu majiteľa cenných papierov v súlade s cenníkom Centrálného depozitára cenných papierov SR, a.s., nedostatočne odôvodnili svoje rozhodnutia tým, že sa nevysporiadali s relevantnými argumentmi sťažovateľa, pretože v dôsledku žalovanými vnesenej námietky premlčania rozdielne súdy posúdili nielen samotný charakter právneho vzťahu medzi sťažovateľom a žalovanými, ale aj trvanie (dĺžku) a začiatok plynutia premlčacej doby (v niektorých prípadoch podľa obchodnoprávnej, v iných prípadoch podľa občianskoprávnej úpravy).

10. Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením č.k. II. ÚS 677/2017-25 zo dňa 10.11.2017 odmietol sťažnosti spoločnosti Centrálny depozitár cenných papierov SR, a.s., ako zjavne neopodstatnené, napriek tomu, ako uviedol Ústavný súd Slovenskej republiky, „v duchu materiálnej ochrany ústavných práv sťažovateľa však ústavný súd sťažnosti preskúmal“, pričom Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí zdôraznil, že „Skutkové alebo právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu zásadne len vtedy, ak by boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a teda z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody“.

11. V odôvodnení uznesenia Ústavný súd Slovenskej republiky ďalej uviedol, že „Pokiaľ sťažovateľ poukazuje na to, že na okresných súdoch a krajských súdoch v mnohých skutkovo a právne podobných prípadoch uspel, a teda krajské súdy sa napadnutými rozsudkami „odklonili od judikatúry iných krajských súdov“, ústavný súd konštatuje, že nie je jeho úlohou zjednocovať rozhodovaciu prax všeobecných súdov, pretože zjednocovanie rozhodovacej praxe je vecou odvolacích súdov, resp. najvyššieho súdu (obdobne napr. I. ÚS 199/07; I. ÚS 235/07; II. ÚS 184/2015 a iné). Podľa názoru ústavného súdu sú uvedené odôvodnenia odvolacích súdov dostatočné, keďže týmito dávajú odpovede na kľúčové námietky sťažovateľa. Ústavný súd v uvedených súvislostiach akceptuje právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý síce dosiaľ záväzne nezjednotil otázku premlčania vo vzťahu k účtom vedeným sťažovateľom, avšak vo veci sp.zn. 1 Obdo 42/2015 využil priestor obiter dictum v uznesení o odmietnutí dovolania podaného pre odňatie možnosti konať pred súdom, kde uviedol, že sa v týchto veciach jedná o (i) záväzok zo vzťahu majiteľa účtu a žalobcu a záväzok vzniknutý ex lege, nie o záväzok zo vzťahu uvedenom v § 105 ods. 5 zákona o cenných papieroch. Keďže § 105 ods. 5 zákona o cenných papieroch presne určuje okruh vzťahov, ktoré sa subsidiárne podriaďujú Obchodnému zákonníku, nie je prípustné analogické použitie takéhoto odkazu na vzťahy, ktoré podmienky určené zákonom nespĺňajú. Pokiaľ neexistuje v osobitnom predpise pre určitý okruh vzťahov priamy odkaz na právny predpis (ako je to v § 105 zákona o cenných papieroch), je potrebné subsidiárne aplikovať všeobecný predpis občianskeho práva, teda výlučne Občiansky zákonník, pokiaľ nejde o relatívny obchod. Najvyšší súd Slovenskej republiky v uvedenom uznesení tiež uviedol, že „z povahy záväzku, ktorý nespĺňa podmienky relatívneho ani absolútneho obchodného záväzkového vzťahu podľa ustanovenia § 261 ods. 1 až ods. 3 resp. § 261 ods. 6 písm. c/ Obchodného zákonníka, keďže nevznikol na základe zmluvy, ale zo zákona, ako aj z povahy žalovaného ako subjektu bez podnikateľského charakteru vyplýva, že na daný vzťah nemožno aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka. Všeobecné súdy tak správne situáciu vyhodnotili bez toho, aby dovolací súd v ich hodnotení vzhľadom na prvok prekvapivosti, arbitrárnosti či zakázanej retroaktivity. Pokiaľ neexistuje v osobitnom predpise pre určitý okruh vzťahov priamy odkaz na právny predpis (ako je to v ustanovení § 105 ZoCP), je potrebné subsidiárne aplikovať všeobecný predpis občianskeho práva, teda výlučne Občiansky zákonník. Subsidiarita osobitného predpisu obchodného práva je použiteľná „len pre prípady priameho legislatívneho odkazu.“ Vzhľadom aj na uvedené ústavný súd preto dospel k názoru, že ustanovenie § 105 ods. 5 zákona o cenných papieroch (bez ohľadu na intertemporalitu) neobmedzuje pôsobnosť Obchodného zákonníka, ale len uvádza, teda zvyrazňuje, kedy ide určite o obchodnoprávny vzťah. Aplikuje sa preto § 261 ods. 6 písm. c/ Obchodného zákonníka. Touto časťou zákona sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy z burzových obchodov a ich sprostredkovania (§ 642) a ďalej z odplatných zmlúv týkajúcich sa cenných papierov, pretože ide o odplatnú zmluvu týkajúcu sa cenného papiera, aj keď vznikla pôvodne prevzatím investičných kupónov privatizácie. Ide však o spotrebiteľský vzťah, preto sa aplikuje Občiansky zákonník, a hlavne by bolo potrebné vykonať kontrolu neprijateľných podmienok, vrátane zmeny vzťahu. V tomto je zahrnutá otázka kontinuity pozícií z kupónovej privatizácie a náhlejšej zmeny cenníka v roku 2008. Z uvedených argumentov vyplýva, že trojročná premlčacia doba je v okolnostiach daných vecí jedným z akceptovateľných výkladov, a aj keď krajské súdy niekedy zvolili odlišné argumenty, riadne a primerane ich odôvodnili. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd zastáva názor, že krajské súdy sa v napadnutých rozsudkoch ústavne konformným spôsobom zaoberali kľúčovými námietkami, ktoré sťažovateľ uplatnil vo svojich odvolaniach. Právne závery, ktoré k námietkam sťažovateľa zaujali konajúce odvolacie súdy, sú dostatočným spôsobom odôvodnené a zodpovedajú obsahu a zmyslu právnych noriem, ktoré krajské súdy v spojení s okresnými súdmi pri rozhodovaní aplikovali. V tejto časti napadnuté rozhodnutia krajských súdov sú preto podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné a nesignalizujú takú príčinnú súvislosť medzi nimi a sťažovateľom označenými právami, ktoré by zakladali reálnu možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Vzhľadom na uvedené už nie je, podľa ústavného súdu, nutné ústavne zasahovať do právoplatne rozhodnutých vecí, resp. sťažnosť je treba v tejto časti odmietnuť už v štádiu predbežného prejednávania ako zjavne neopodstatnenú.

12. Odvolací súd v súvislosti s odvolacími argumentmi žalobcu, ako aj jeho právnymi názormi a argumentmi, týkajúcimi sa problematiky aplikácie ustanovení pôvodného zákona č. 600/1992 Zb. o cenných papieroch, konkrétne ustanovenia § 58 ods. 5 tohto zákona, a poukazom na ustanovenie § 261 ods. 6 písm. c/ Obchodného zákonníka poznamenáva, že z uvedených ustanovení zákonov - a to ani s odkazom na úpravu Obchodného zákonníka, nie je možné vyvodiť, že právny vzťah medzi stranami sporu sa spravuje ako absolútny obchodnoprávny vzťah ustanoveniami Obchodného

zákonníka, pretože v konaní nebolo sporné, že medzi stranami sporu nebola uzatvorená žiadna odplatná zmluva, týkajúca sa cenných papierov (tak, ako sú upravené v ustanoveniach § 30 až 44 zákona č. 566/2001 Z.z. o cenných papieroch a investičných službách). Obchodný zákonník v žiadnom svojom ustanovení neupravuje, že záväzkový právny vzťah vzniknutý medzi depozitárom cenných papierov a majiteľom účtu cenných papierov sa kvalifikuje ako vzťah obchodnoprávny. Zároveň nie je možné opomenúť, že relevantnou právnou úpravou, týkajúcou sa predmetného záväzkového vzťahu, je zákon č. 566/2001 Z.z. o cenných papieroch, pričom odvolací súd zdôrazňuje, že uvedený zákon ako lex specialis v žiadnom svojom ustanovení neupravuje, že takýto záväzkový vzťah a práva a povinnosti z neho vyplývajúce sa spravujú Obchodným zákonníkom. Obchodnoprávny charakter záväzkového vzťahu nemožno vyvodiť ani z ustanovenia § 105 ods. 5 citovaného ZoCPaIS, keďže predmetné zákonné ustanovenie striktno vymedzuje okruh subjektov, na ktorý sa vzťahuje právna úprava Obchodného zákonníka (právne vzťahy medzi členom, ktorému bol účet majiteľa zriadený a centrálnym depozitárom a právny vzťah medzi členom a majiteľom takéhoto účtu), pričom „člena“ tak, ako ho chápe a s týmto osobitným subjektom narába ZoCPaIS, expensis verbis vymedzuje znenie ustanovenia § 104 ZoCPaIS, ktoré striktno definuje, ktorý subjekt v zmysle tejto osobitnej právnej úpravy má postavenie takzvaného člena. Táto definícia sa nevzťahuje ani na žalobcu, ani na žalovaného. Možno potom zhrnúť, že pokiaľ žiadny právny predpis (zákon o cenných papieroch, Obchodný zákonník a ani iný právny predpis) vyslovene neupravuje, že záväzkové vzťahy medzi stranami sporu majú obchodnoprávnu povahu, je potom tento záväzkový vzťah nutné podriaďovať ustanoveniam Občianskeho zákonníka ako lex generalis, vo všeobecnej rovine upravujúci právne vzťahy medzi fyzickou osobou a ďalším subjektom.

13. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne aj o náhrade trov tohto konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

14. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).